

[Poul Hartling.]

gjort færdig — fandt det støtte fra det radikale venstre. Jeg håber, denne forståelse må brede sig også til andre kredse. Vi kan ikke være tjent med et splittet og spaltet socialt trykkesystem. Der er nok sket nogle fremskridt, men der er alligevel et stykke arbejde tilbage med en virkelig modernisering af det sociale trykkesystem.

Jeg vil i den forbindelse også gerne takke den højtærede socialminister for hans meddelelse om socialreformkommissionen. Jeg ønsker, som jeg også sagde i mit første indlæg, at man nu snart må kunne få hovedlinjerne for en samlet social reform.

Det andet punkt, jeg ville drage frem, drejer sig om tillægspensionen, den almindelige tillægspension. Statsministeren sagde, at han havde ikke lovet noget lovforslag men gik ind på åbningsdebatten i oktober. Nu har jeg indtryk af, at socialdemokratiet engang var i en stilling, hvor det var noget mere hæmmet i sin udfoldelse, end det siden har været, så der er vel ingen grund til at gå så langt tilbage, men allerede dengang blev der jo talt meget om det. Men statsministeren erkendte, at åbnings-talen den 6. december kunne læses, som om et lovforslag var på vej. Det tør jeg nok antyde det kan, for der står, at der vil blive fremsat forslag til en reform af arbejdsledelsesforsikringen,

„ligesom en værdifast tillægspension omfattende alle søges gennemført“.

Da jeg fik ordet i finanslovsdebatten sagde jeg:

„Jeg takker statsministeren for bebudelsen af et forslag om tillægspension. Det er et fremskridt, vi noterer.“

Statsministeren svarede mig siden hen — og han var ikke i tidnød, da han svarede, det kan man se af spalteantallet — men gik ikke ind på dette, så jeg måtte da forstå, at det var rigtig opfattet.

Nu siger den højtærede statsminister, at det er regeringens ønske at komme med et lovforslag. Nuvel, så er det i orden, og så behøver vi ikke at strides om, hvad man har lovet hinanden i december, men det, jeg vendte mig imod, var, at hans egen arbejdsminister forleden dag i et referat, som gik over hele landet — jeg har det fra Aktuelt — sagde, at nu skal vi jo nok se, at de

borgerlige partier — jeg forstår, at jeg hører med til dem — ikke vil have noget med tillægspensionen at gøre. Det synes jeg er et stift stykke, når det er os, der efterlyser den, og det nærmest er regeringen, der sådan trækker det i langdrag, og det var det, jeg vendte mig imod. Det har jeg ikke fået noget svar på, hverken fra statsministeren eller fra arbejdsministeren, vel af den gode grund, at det kan der ikke svares på.

Så må jeg vende mig til det, statsministeren sagde til mig. Det var jo bl. a. nogle udenrigspolitiske bemærkninger, og det forekom mig, at statsministeren, da han svarede mig, var noget pikeret. Han tog både hr. Poul Møller og mig sådan alvorligt i skole som en streng skoleinspektør. Jeg kan ikke have noget imod det, for det er altid rart at blive vist til rette, hvis man har gjort noget forkert, men jeg kan have noget imod, at han pådutter mig, hvad jeg ikke har sagt. Jeg synes ikke, det er helt rigtigt at pådutte én, hvad man ikke har sagt, for derefter med harme at tilbagevise det, der altså ikke er sagt. Det skal jeg nævne et par eksempler på.

Må jeg først sige, at om det udenrigspolitiske sagde jeg, at jeg advarede regeringen mod forhastede standpunkter, og jeg måtte også advare imod, at man misbrugte udenrigspolitiske spørgsmål til indenrigspolitiske formål. Jeg må sige, at da jeg skrev disse sætninger, tænkte jeg ikke mindst på socialistisk folkeparti og deres mærkelige plakater til valget, hvor de fortalte, at hvis man stemte på dem, kunne man stoppe krigen i Vietnam. Jeg synes, det er et oplagt eksempel på misbrug, men jeg synes også, at man siden hen har kunnet opleve misbrug på den måde, at man har taget de udenrigspolitiske spørgsmål for ligesom med dem at gøre nogen indenrigspolitiske stærkere. Jeg synes også, at socialistisk folkeparti har optrådt, som om de var de eneste rigtige demokrater. Det kan måske nok kalde lidt på smilet, men det kan vel også få én til at gøre en sådan bemærkning.

Nu følte statsministeren sig altså ramt af denne bemærkning. Den var ikke særlig vendt imod ham, men han må jo have følt sig ramt, siden han polemiserede imod den. Det er rigtigt, at jeg vendte mig imod statsministeren for hans forhastede stand-